

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudkyně JUDr. Jaroslavou Lobotkovou ve věci žalobce: **Mgr. Jakub B.**, trvale bytem xxx,
zast.: JUDr. Tomášem Sokolem, advokátem sídlem Praha 2, Sokolská 60, proti žalovanému: **BTB Invest s.r.o.**, IČ 28964390 se sídlem Eberlova 1482/17, Praha 5,
zast.: JUDr. Josefem Aujezdským, advokátem se sídlem Opletalova 1535/4, Praha 1,
o ochranu autorského práva

t a k t o :

I. Žaloba, podle které je žalovaná povinna stáhnout software pod označením Dylog 2010, jeho rozmnoženiny či napodobeniny, byť pojmenované jiným názvem:

- Dylog
 - Dylog 2008
 - Dylog 2009
 - Dylog 2010
 - Dylog 2011
 - Dylog 2012
 - Dylog 2013
 - Dylog 2014
 - Dylog 2015
 - Dylog 2016
 - Dylog 2
 - Dylog 3.0
 - Dylog 3.0 RC1
 - Dylog 3.0 RC2
 - Dylog Plzeň
 - Dylog Pardubice
 - Dylog Viewer
 - MR1, MR2, MR 3, MR4, MR5, MR6, MR7, MR8, MR9, MR10,
- z obchodování,**

s e z a m í t á.

**II. Žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradu nákladů řízení částku 16.940,-
Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Josefa
Aujezského, advokáta se sídlem Opletalova 1535/4, Praha 1.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou 4.6.2012 se žalobce proti žalovanému domáhá ochrany autorských práv s tím, že dne 10.4.2008 uzavřel se žalovaným Smlouvu o vytvoření software č.201100922, jejím předmětem bylo zhotovení díla, tedy vytvoření čtyř instalací software Dylog 2010. Předmět smlouvy dodal žalovanému řádně a včas, popis vytvořeného díla je obsažen v dokumentu, který si žalobce sám zpracoval, nazvaném Základní popis aplikací Monitor, Viewer a textových implementací měníren. Žalobce tvrdí, že touto smlouvou postoupil žalovanému majetková práva, tedy udělil licenci na dobu 70 let k užití všemi známými postupy. Jeho osobnostní práva mu byla zachována a ve smlouvě nikde není stanoveno, že dává svolení k postoupení výkonu majetkových práv na třetí osobu. Naopak článek č. 7.4. Smlouvy výslovně zakazuje zveřejnění zdrojových kódů či poskytnutí těchto kódů třetím osobám. Žalobce v žalobě dále upřesnil, že předmětné dílo bylo vytvořeno více autory ve smyslu § 59 autorského zákona, je tedy spoluautorem předmětného díla, které bylo vytvořeno z podnětu žalovaného a pod jeho vedením, příspěvky jednotlivých spoluautorů nejsou schopny samostatného užití, tedy se jedná o dílo kolektivní, což by podle předžalobní korespondence mělo být nesporné. Jedná se tedy o objednávku žalovaného k vytvoření díla žalobcem, tedy o zaměstnanecké dílo. Ustanovení § 58 odst. 1 autorského zákona umožňuje zaměstnavateli vykonávat majetková práva, pokud není sjednáno jinak, a zároveň dává povinnost zaměstnavateli mít svolení autora k postoupení výkonu majetkových práv na třetí osobu. Žalobce tvrdí, že žalovanému souhlas k postoupení majetkových práv na třetí osobu neudělil, přesto má informaci, že žalovaný výkon práv postupuje třetí osobě či osobám, bez svolení žalobce dílo prodává a umožňuje tak třetím subjektům vykonávat majetková práva ve stejném rozsahu, jako je vykonává žalovaný. Třetí osoby dané dílo přeprořádávají dalším subjektům, které jej užívají, touto třetí osobou je minimálně společnost DYSK s.r.o. , IČ 47287888 se sídlem Meziboří, Okružní 228. Tím žalovaný zasáhl neoprávněně do autorských práv žalobce, před podáním žaloby prostřednictvím právního zástupce se pokusil o smír, obrátil se jak na žalovaného, tak na společnost DYSK s.r.o., ale odpověď byla negativní, proto se domáhá uložení povinnosti stáhnout software pod označením Dylog 2010, jeho rozmnoženiny či napodobeniny byť pojmenované jiným názvem z obchodování.

Žalovaný učinil nesporným, že mezi žalobcem a žalovaným byla uzavřena Smlouva o vytvoření software č. 20100922, učinil nesporným, že se jednalo o počítačový program vytvořený více autory, tedy kolektivní dílo ve smyslu ustanovení § 59 autorského zákona. S odkazem na konkrétně odstavec druhý tedy potvrdil, že se na daný případ vztahují ustanovení autorského zákona o zaměstnaneckém díle. Popřel však, že by žalobce dodal předmět smlouvy řádně a včas. Tvrdil, že žalobce nedodržel smluvené termíny, pod falešnými sliby žádal platby záloh a následně vyhrožoval zastavením práce a odmítnutím předávat zdrojové kódy. Používal proti žalovanému skryté viry a softwarové „časové bomby“. S odkazem na ustanovení § 58 odst. 1,4 autorského zákona a s odkazem na článek 7.2 smlouvy o vytvoření software tedy tvrdil, že je oprávněn dílo vytvořené žalobcem užit též jeho rozmnožováním ve smyslu § 13 autorského zákona a rozšiřováním ve smyslu § 14 autorského zákona. Pokud nějaká třetí osoba rozšiřuje rozmnoženinu software nabytou od žalovaného, činí tak oprávněně ve smyslu § 66 odst. 1 a § 14 odst.2 autorského zákona.

Zároveň žalovaný vyslovil, že žádné třetí osobě nepostoupil výkon majetkových práv k dílu vytvořenému žalobcem bez jeho souhlasu, ani nezveřejnil ani nesposkytl třetí straně zdrojové kódy. Žalobce tato svá tvrzení ničím nedokládá, žalobu tedy považuje za bezdůvodnou a kromě toho petit je neurčitý, není jasné, čeho přesně se žalobce domáhá.

K opakovaným výzvám soudu žalobce odkázal s upřesněním napodobenin a rozmnoženin na „ Označení aplikace pro dálkové ovládání trakční sítě“, které sám zpracoval. V tomto odkázal na předávací protokol, kde má být uveden kontrolní součet zdrojových kódů. Dále upřesnil, že pouze písařskou chybou bylo v žalobě uvedeno, že Smlouva o vytvoření software č. 200100922 byla uzavřena 10.4.2008, správné datum je 22.9.2010.

Žalovaný i nadále namítal, že žalobce nevyhověl výzvě soudu ke konkrétnímu označení napodobenin a rozmnoženin, jejichž stažení z obchodování se domáhá. Navrhoval tedy žalobu odmítnout, protože předmět sporu není jednoznačně vymezen.

Usnesením zdejšího soudu ze 16.7.2014 čj. 32C 64/2012-66 byla z těchto důvodů žaloba odmítnuta. K odvolání žalobce Vrchní soud v Praze změnil napadené usnesení tak, že se žaloba neodmítá. Zároveň vyslovil, že zdejší soud měl žalobce poučit, jakým způsobem je nutno upřesnění rozmnoženin a napodobenin provést, vyslovil, že zřejmě tyto nesou stejný název, tedy Dylog 2010, a uložil zdejšímu soudu vydat novou a zcela jednoznačnou výzvu k odstranění vady žalobního petitu, který musí být formulován zcela a určitě a jednoznačně tak, aby jeho případné převzetí do výroku rozhodnutí soudu bylo materiálně vykonatelné.

Na základě další výzvy zdejšího soudu pak žalobce upřesnil názvy rozmnoženin a napodobenin software Dylog 2010 tak, jak je uvedeno shora pod bodem I. výroku tohoto rozsudku.

Žalovaný setrval na stanoviscích ze svého původního vyjádření s tím, že je oprávněn dílo vytvořené žalobcem užít jeho rozmnožováním a rozšiřováním ve smyslu ustanovení § 13 a 14 autorského zákona, neboť se jedná o dílo posuzované jako zaměstnanecké dle § 58 autorského zákona.

Dle § 12 odst. 1 zák.č. 121/2000 Sb. autor má právo své dílo užít v původní nebo jiným zpracované či jinak změněné podobě, samostatně nebo v souboru anebo ve spojení s jiným dílem či prvky a udělit jiné osobě smlouvou oprávnění k výkonu tohoto práva; jiná osoba může dílo užít bez udělení takového oprávnění pouze v případech stanovených tímto zákonem. Podle odst. 2 poskytnutím oprávnění podle odstavce 1 právo autorovi nezaniká; autorovi vzniká pouze povinnost strpět zásah do práva dílo užít jinou osobou v rozsahu vyplývajícím ze smlouvy. Podle odst. 3 autor má právo požadovat na vlastníku věci, jejímž prostřednictvím je dílo vyjádřeno, aby mu ji zpřístupnil, pokud je toho třeba k výkonu práv autorských podle tohoto zákona. Toto právo nelze uplatnit v rozporu s oprávněnými zájmy vlastníka; vlastník není povinen autorovi takovou věc vydat, je však povinen na žádost a náklady autora zhotovit fotografii nebo jinou rozmnoženinu díla a odevzdat ji autorovi. Podle odst. 4 právem dílo užít je a) právo na rozmnožování díla (§ 13), b) právo na rozšiřování originálu nebo rozmnoženiny díla (§ 14), c) právo na pronájem originálu nebo rozmnoženiny díla (§ 15), d) právo na půjčování originálu nebo rozmnoženiny díla (§ 16), e) právo na vystavování originálu nebo rozmnoženiny díla (§ 17), f) právo na sdělování díla veřejnosti (§ 18), zejména 1. právo na provozování díla živě nebo ze záznamu a právo na přenos provozování díla (§ 19 a 20), 2. právo na vysílání díla rozhlasem či televizí (§ 21), 3. právo na přenos rozhlasového či televizního vysílání díla (§ 22), 4. právo na provozování rozhlasového

či televizního vysílání díla (§ 23). Podle odst. 5 způsoby užití díla vyplývající z odstavce 4 se pro účely tohoto zákona vymezují v ustanoveních § 13 až 23. Dílo lze užít i jiným způsobem než způsoby uvedenými v odstavci 4.

Dle § 13 odst. 1 téhož zákona rozmnožováním díla se rozumí zhotovování dočasných nebo trvalých, přímých nebo nepřímých rozmnoženin díla nebo jeho části, a to jakýmkoli prostředky a v jakékoli formě. Dle odst. 2 dílo se rozmnožuje zejména ve formě rozmnoženiny tiskové, fotografické, zvukové, obrazové nebo zvukově obrazové, stavbou architektonického díla nebo ve formě jiné trojrozměrné rozmnoženiny anebo ve formě elektronické zahrnující vyjádření analogové i digitální.

Dle § 14 odst. 1 rozšiřováním originálu nebo rozmnoženiny díla se rozumí zpřístupňování díla v hmotné podobě prodejem nebo jiným převodem vlastnického práva k originálu nebo k rozmnoženině díla, včetně jejich nabízení za tímto účelem. Dle odst. 2 prvním prodejem nebo jiným prvním převodem vlastnického práva k originálu nebo k rozmnoženině díla v hmotné podobě, který byl uskutečněn autorem nebo s jeho souhlasem na území některého z členských států Evropské unie nebo některého ze států tvořících Evropský hospodářský prostor, je ve vztahu k takovému originálu nebo rozmnoženině díla právo autora na rozšiřování pro území členských států Evropské unie a států tvořících Evropský hospodářský prostor vyčerpáno; právo na pronájem díla a právo na půjčování díla zůstává nedotčeno.

Dle § 65 odst. 1 stejného zákona počítačový program, bez ohledu na formu jeho vyjádření, včetně přípravných koncepčních materiálů, je chráněn jako dílo literární. Dle odst. 2 myšlenky a principy, na nichž je založen jakýkoli prvek počítačového programu, včetně těch, které jsou podkladem jeho propojení s jiným programem, nejsou podle tohoto zákona chráněny.

Podle § 66 odst. 1 stejného zákona do práva autorského nezasahuje oprávněný uživatel rozmnoženiny počítačového programu, jestliže a) rozmnožuje, překládá, zpracovává, upravuje či jinak mění počítačový program, je-li to nezbytné k využití oprávněně nabyté rozmnoženiny počítačového programu, činí-li tak při zavedení a provozu počítačového programu nebo opravuje-li chyby počítačového programu, b) jinak rozmnožuje, překládá, zpracovává, upravuje či jinak mění počítačový program, je-li to nezbytné k využití oprávněně nabyté rozmnoženiny počítačového programu v souladu s jeho určením, není-li dohodnuto jinak, c) zhotoví si záložní rozmnoženinu počítačového programu, je-li nezbytná pro jeho užívání, d) zkoumá, studuje nebo zkouší sám nebo jím pověřená osoba funkčnost počítačového programu za účelem zjištění myšlenek a principů, na nichž je založen kterýkoli prvek počítačového programu, činí-li tak při takovém zavedení, uložení počítačového programu do paměti počítače nebo při jeho zobrazení, provozu či přenosu, k němuž je oprávněn, e) rozmnožuje kód nebo překládá jeho formu při rozmnožování počítačového programu nebo při jeho překladu či jiném zpracování, úpravě či jiné změně, je-li k ní oprávněn, a to samostatně nebo prostřednictvím jím pověřené osoby, jsou-li takové rozmnožování nebo překlad nezbytné k získání informací potřebných k dosažení vzájemného funkčního propojení nezávisle vytvořeného počítačového programu s jinými počítačovými programy, jestliže informace potřebné k dosažení vzájemného funkčního propojení nejsou pro takové osoby dříve jinak snadno a rychle dostupné a tato činnost se omezuje na ty části počítačového programu, které jsou potřebné k dosažení vzájemného funkčního propojení. Podle odst. 2 za rozmnožování počítačového programu podle tohoto zákona se považuje i zhotovení rozmnoženiny, je-li nezbytná k zavedení a uložení počítačového programu do paměti

počítače, jakož i pro jeho zobrazení, provoz a přenos. Podle odst. 3 za pronájem či půjčování podle tohoto zákona se nepovažuje pronájem nebo půjčování rozmnoženiny počítačového programu, kde samotný program není podstatným předmětem pronájmu nebo půjčování. Podle odst. 4 informace získané při činnosti podle odstavce 1 písm. e) nesmějí být poskytnuty jiným osobám, ledaže je to nezbytné k dosažení vzájemného funkčního propojení nezávisle vytvořeného počítačového programu, ani využity k jiným účelům než k dosažení vzájemného funkčního propojení nezávisle vytvořeného počítačového programu. Dále nesmějí být tyto informace využity ani k vývoji, zhotovení nebo k obchodnímu využití počítačového programu podobného tomuto počítačovému programu v jeho vyjádření nebo k jinému jednání ohrožujícímu nebo porušujícímu právo autorské. Podle odst. 5 pro omezení autorských práv k počítačovému programu podle odstavce 1 platí ustanovení § 29 odst. 1. Podle odst. 6 oprávněným uživatelem rozmnoženiny počítačového programu je oprávněný nabyvatel rozmnoženiny počítačového programu, který má vlastnické či jiné právo k rozmnoženině počítačového programu, a to za účelem jejího využití, nikoli za účelem jejího dalšího převodu, dále oprávněný nabyvatel licence nebo jiná osoba oprávněná užívat rozmnoženinu počítačového programu. Takový uživatel může užít oprávněně nabytou rozmnoženinu počítačového programu v rozsahu stanoveném v odstavci 1 (minimální rozsah), pokud není smlouvou dohodnut rozsah širší; minimální rozsah nelze s výjimkou oprávnění uvedeného v odstavci 1 písm. b) dohodou zúžit. Podle odst. 7 ustanovení § 30a až 33, § 34 písm. b) až d), § 35 až 38, § 38a odst. 1 písm. b), § 38a odst. 2, § 38b až 39, § 43 odst. 1 a 4 až 6 a ustanovení občanského zákoníku o odstoupení od smlouvy pro změnu přesvědčení autora¹³⁾ se na počítačový program nevztahují. Podle odst. 8 právní ochranou technických prostředků podle § 43 nejsou dotčena ustanovení odstavce 1 písm. d) a e) v rozsahu nezbytném k využití těchto omezení. Autor, který pro své dílo použil technické prostředky podle § 43 odst. 3, je povinen zpřístupnit počítačový program oprávněnému uživateli v rozsahu podle odstavce 1 a je povinen označit počítačový program chráněný technickými prostředky uvedením jména a adresy osoby, na kterou se má oprávněný uživatel za tím účelem obrátit.

Podle § 58 odst. 1 autorského zákona není-li sjednáno jinak, zaměstnavatel vykonává svým jménem a na svůj účet autorova majetková práva k dílu, které autor vytvořil ke splnění svých povinností vyplývajících z pracovněprávního či služebního vztahu k zaměstnavateli nebo z pracovního vztahu mezi družstvem a jeho členem (zaměstnanecké dílo). Zaměstnavatel může právo výkonu podle tohoto odstavce postoupit třetí osobě pouze se svolením autora, ledaže se tak děje při prodeji podniku nebo jeho části. Podle odst. 2 smrtí nebo zánikem zaměstnavatele, který byl oprávněn vykonávat majetková práva k zaměstnaneckému dílu a který nemá právního nástupce, nabývá oprávnění k výkonu těchto práv autor. Podle odst. 3 nevykonává-li zaměstnavatel majetková práva k zaměstnaneckému dílu vůbec nebo je vykonává nedostatečně, má autor právo požadovat, aby mu zaměstnavatel za obvyklých podmínek udělil licenci, ledaže existuje na straně zaměstnavatele závažný důvod k jejímu odmítnutí. Podle odst. 4 autorova osobnostní práva k zaměstnaneckému dílu zůstávají nedotčena. Vykonává-li zaměstnavatel majetková práva k zaměstnaneckému dílu, má se za to, že autor svolil ke zveřejnění, úpravám, zpracování včetně překladu, spojení s jiným dílem, zařazení do díla souborného, jakož i k tomu, aby uváděl zaměstnanecké dílo na veřejnost pod svým jménem, ledaže je sjednáno jinak. Podle odst. 5 není-li sjednáno jinak, má se za to, že autor udělil zaměstnavateli svolení k dokončení svého nehotového zaměstnaneckého díla pro případ, že jeho právní vztah k zaměstnavateli skončí dříve, než dílo dokončí, jakož i pro případ, že budou existovat důvodné obavy, že zaměstnanec dílo nedokončí řádně nebo včas v souladu s potřebami zaměstnavatele. Podle odst. 6 není-li sjednáno jinak, má autor zaměstnaneckého díla vůči zaměstnavateli právo na přiměřenou dodatečnou odměnu, jestliže se mzda nebo jiná odměna vyplacená autorovi zaměstnavatelem

dostane do zjevného nepoměru k zisku z využití práv k zaměstnaneckému dílu a významu takového díla pro dosažení takového zisku; toto ustanovení se nepoužije na díla uvedená v odstavci 7, ať jsou díly zaměstnaneckými, či se za ně považují, ledaže je sjednáno jinak. Podle odst. 7 počítačové programy a databáze, jakož i kartografická díla, která nejsou kolektivními díly, se považují za zaměstnanecká díla i tehdy, byla-li autorem vytvořena na objednávku; objednatel se v takovém případě považuje za zaměstnavatele. Ustanovení § 61 se na tato díla nevztahuje. Podle odst. 8 práva a povinnosti podle odstavců 1 až 6 zůstávají skončením právního vztahu podle odstavce 1, popřípadě podle odstavce 7 nedotčena. Podle odst. 9 v případě agenturního zaměstnání se pro účely tohoto ustanovení za zaměstnavatele považuje zaměstnavatel, u kterého zaměstnanec agentury práce dočasně vykonává práci podle pracovní smlouvy nebo dohody o pracovní činnosti, není-li mezi agenturou práce a takovým zaměstnavatelem dohodnuto jinak. Podle odst. 10 ustanovení odstavců 1 až 6 a odstavce 8 platí obdobně pro díla vytvořená ke splnění povinností vyplývajících ze vztahu mezi společností a autorem, který je statutárním orgánem nebo členem statutárního či jiného orgánu společnosti anebo společníkem veřejné obchodní společnosti či komplementářem komanditní společnosti; obchodní společnost se v takovém případě považuje za zaměstnavatele. Předchozí věta se použije obdobně i u jiných právnických osob a autorů, kteří jsou jejich orgány či členy orgánů. Ustanovení § 61 se na díla vzniklá podle tohoto odstavce nevztahuje.

Podle § 59 odst. 1 autorského zákona kolektivním dílem je dílo, na jehož tvorbě se podílí více autorů, které je vytvářeno z podnětu a pod vedením fyzické nebo právnické osoby a uváděno na veřejnost pod jejím jménem, přičemž příspěvky zahrnuté do takového díla nejsou schopny samostatného užití. Podle odst. 2 kolektivní díla se považují za zaměstnanecká díla podle § 58 i tehdy, byla-li vytvořena na objednávku; objednatel se v takovém případě považuje za zaměstnavatele. Ustanovení § 61 se na tato díla nevztahuje. Podle odst. 3 dílo audiovizuální a díla audiovizuálně užitá nejsou dílem kolektivním.

Podle § 40 odst. 1 písm. b) autorského zákona autor, do jehož práva bylo neoprávněně zasazeno nebo jehož právu hrozí neoprávněný zásah, může se domáhat zejména zákazu ohrožení svého práva, včetně hrozícího opakování, nebo neoprávněného zásahu do svého práva, zejména zákazu neoprávněné výroby, neoprávněného obchodního odbytu, neoprávněného dovozu nebo vývozu originálu nebo rozmnoženiny či napodobeniny díla, neoprávněného sdělování díla veřejnosti, jakož i neoprávněné propagace, včetně inzerce a jiné reklamy,

Soud provedl důkaz Základním popisem aplikací Monitor, Viewer a textových implementací měníren, Smlouvou o vytvoření software č. 20100922 ze dne 22.9.2010, dopisem žalovaného právnímu zástupci žalobce ze dne 22.8.2011, dopisem žalobce žalovanému ze dne 7.7.2011 a obsahově stejným dopisem, adresovaným společnosti DYSK s.r.o. ze dne 17.8.2011, protokolem o akceptaci díla a předání programu do provozního režimu s datem 28.3.2011, úplným výpisem z obchodního rejstříku pro společnost DYSK s.r.o. a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce se výslovně domáhá uložení povinnosti žalovanému stáhnout software pod označením Dylog 2010 a jeho rozmnoženiny či napodobeniny pod konkrétními specifikovanými názvy z obchodování. Jedná se ve své podstatě o nárok dle § 40 odst. 1 písm. b) autorského zákona.

Ze smlouvy o vytvoření software, z protokolu o akceptaci díla a předání programu do provozního režimu soud zjistil a mezi účastníky bylo i nesporné, že žalobce se žalovaným podepsal předmětnou smlouvu dne 22.9.2010, a dne 28.3.2011 předal zdrojové podklady označené: Java program klienta pro Plzeň, Java program pro prohlížení protokolu (Dylog Viewer) a skript pro generování DEFS pro Dylog Viewer. Mezi účastníky rovněž nebylo sporu v tom, že předmětné dílo má režim zaměstnaneckého díla ve smyslu ustanovení autorského zákona již shora vyjmenovaných, obecně tedy v případě porušení autorských práv žalobce by žalobce byl ve sporu aktivně legitimován. Žalobce se však výslovně domáhá stažení počítačového programu Dylog 2010 z obchodování, případně podle seznamu jeho napodobenin a rozmnoženin. Žalobce ani netvrdí ani nedokládá žádnými důkazy, od kdy by měl žalovaný s předmětnými napodobeninami a rozmnoženinami obchodovat. Podle seznamu se má jednat i o verze z roku 2008 až 2009, tedy těch, které vznikly podle letopočtu ještě před uzavřením předmětné smlouvy o vytvoření díla. Žádný z názvů pak nekoresponduje s tím, co je označeno jako předání kompletních zdrojových podkladů v protokolu o akceptaci díla. Žalobce po skutkové stránce ani v žalobě ani ve svých dalších doplněních k výzvám soudu neupřesňuje, od kdy by mělo dojít k obchodování s předmětnými softwarovými programy či jejich napodobování a rozmnožování. Po skutkové stránce ani netvrdí, že k tomuto obchodování dochází dosud. Jediné, co se dá dovodit z předžalobní korespondence s žalovanou a společností DYSK spol. s r.o., je to, že žalobce ví od července či srpna roku 2011 o tom, že má docházet k přeprodávání programu vytvořeného na základě smlouvy o dílo ze dne 22.9.2010. Žalobce netvrdí, že k této situaci dochází dosud, natož toto nedokládá. K důkazu navrhuje pouze výslech účastníků a výslech jednatele společnosti DYSK s.r.o.. Vzhledem k tomu, že žalovaný tvrdí, že nikdy nepostoupil výkon majetkových práv ani nezveřejnil nebo neposkytl třetí straně zdrojové kódy k předmětnému programu, výslech účastníků by tento nedostatek jak skutkových tvrzení ze strany žalobce, tak důkazů tedy nemohl nahradit. Kromě toho, jestliže žalobce od počátku tvrdí, že „ má informace“, že žalovaný postupuje práva k smlouvou vytvořenému dílu na třetí osoby, pak tyto informace měl zcela jednoznačně specifikovat. Navrhnout k tomu jako svědka jednatele společnosti, které údajně bez jakéhokoliv důkazu měl žalovaný poskytnout majetková práva k předmětnému dílu, se jeví jako absurdní již jen proto, že žalobce na jednu stranu tvrdí, že žalovaný tato práva postupuje třetím osobám, ale přitom se domáhá stažení předmětného programu z obchodování. To ani pojmově není totéž.

Nad rámec toho je soud toho názoru, že námitky žalovaného ohledně případného nakládání se zaměstnaneckým dílem jsou právně relevantní, jestliže žalovaný je nositelem autorských práv jako zaměstnavatel ve smyslu § 66 autorského zákona, pak tím nezasahuje do původních autorských práv jednotlivých spoluautorů.

Pokud žalobce namítá, že žalovaný porušuje ustanovení § 7.4 Smlouvy o vytvoření software, pak toto nekoresponduje opět s předmětem sporu. V tomto bodě je totiž ujednání, které se týká zdrojových kódů. Žalobce netvrdí, že předal zdrojové kódy, žalovaný popírá, že by je vůbec kdy převzal, a o zdrojových kódech není zmínka ani v předávacím protokolu a jiný důkaz žalobce ani nenabízí. Žalobce tedy vůbec neprokázal, že by na základě ujednání ve smlouvě došlo k porušení jeho autorských práv předáváním zdrojových kódů třetím osobám, zdrojové kódy nejsou předmětem smlouvy, žalobce si pouze ve smlouvě v § 7.4 vyhradil nedotčení se jeho autorských práv ke zdrojovým kódům, jejich nezveřejňování a neposkytování třetím stranám. Obecně obchodování se zdrojovými kódy není rovněž prokázáno, a o zdrojových kódech není ani zmínka ve vlastním žalobním petitu, žalobce se domáhá výslovně stažení software Dylog 2010 z obchodování, a to je mnohem více, viz. bod 1., § 1.1 Smlouvy. Samotné zdrojové kódy nejsou použitelné, bez spustitelných verzí

programů, konfiguračních souborů nutných pro jejich správný běh jsou nepoužitelné, přitom fungování programu jako celku je možné i bez předání zdrojových kódů. A jak již bylo řečeno shora – předání zdrojových kódů žalobcem žalovanému nebylo ani tvrzeno, natož prokázáno. Ze všech těchto důvodů tedy soud žalobu zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení mezi účastníky navzájem je odůvodněn ustanovením § 142 odst. 1 o.s.ř., když žalovaný měl ve věci plný úspěch a vznikly mu náklady za zastoupení advokátem, který ve věci vykázal 5 úkonů po 2.500,- Kč dle § 9/3d) a § 7 b.5 vyhl. č. 177/1996 Sb., náleží mu paušální náhrada nákladů 300,- Kč za každý úkon dle téže vyhlášky, tedy 14.000,- Kč, DPH 21% 2.940,- Kč, tedy celkem 16.940,- Kč

P o u ě n í : Proti tomu rozsudku lze podat odvolání do 15ti dnů ode dne doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

V Praze dne 29.června 2016

JUDr. Jaroslava Lobotková, v.r.
soudce

Za správnost:
Prokopičová